

סיפור המגילה בקומיקס עם חרוזים

בארmono הקסום, בשושן הבירה,
נעה נסבה קופאה ואDIRה.
המלך אחשוש, המולך על כל העולם,
 החליט לתראות את עשו לכלם.

בכל זיהב יקרים

גינגו יינות נdryים,

- כפים, בשפע רב -

לכל קוקו האל ערָב.

אר איה! יהודים ורים בסעודת השתקפה
ופני רם קורדי הצדיק מצער חפה.
וגלת הטעורה של החגיגת הקופאה
זהי ושתוי, הכלבה המגנדרת.
אה, מי פלל בוז תקללה,
כasher סרבה להופיע הכלבה המהלה.
הביזו והקצר של הפולח - נורא ואים,
והמלכה ושתית נטלתה על העץ בו ביום.

שען מה הוא כל בז כועס טם,
מי חלץ לפגיז אוועז?

וואר כפה מלארט יש
פת, יער מאשטיין

פגיד לך, אקעה יכול לאו זלי מבענעה?

קיה משען? פלאי
ויתיה פטנק פזון!

למי פטנק
ומפטנקו!

כפתה, כפה גראח נז
שוו פאי פזון?

לפחות
מאת כפר
בסט, זין
משקה זת.

אני מבין מה קרה פה!
רק שטוק יודע למקעים
קר את פטנק, בטום זין
בקבר!

בכחן בכחן! אמא
בושות היא עושה
לי פה? היא נשפט
על זה, אוחן, בזק
נשפט על זתו

אין מרגיש שפפער
חוא פועס באמת, מי
יזע מה זחיה פה עד
רגע...

עושים את שליחותם נאונה הרצים,
האזור הרעה מותפשת באש בקוצים.
היהודים בשושן הבירה,
חשים את הפחד באורה.
רבס הדגל קורדי עזב את הספר,
קיער את בגדיו ולבש שק ואפר.

מה יש פה
לתרין? את
כלט להרג -
את סבאלה,
את אמאלה
וגט את
מייעך, ואני
מיירן תברגץ

אנ' כבר לוויה על מהשכון,
מפלט מיוחדים זה אס' טוב.

עו, אתה מוקן לווית מקדונצ'

אם' פיהודית, מטאע
במושטה פשנה, ישוב
בלשגיה אל מלען

אני לא מבין,
אתה יכול
למסביר לי?

אווי, זה פְּבִיאַת שלן, אני עוצט עיגטן,
פְּנִים מה זוז? לא אַסְטָר בעמְזִית גַּעַטְמַ...

נקדש שט שמיט

'בכה יעשה לאיש...' צוֹעֵק הַכֹּן בְּגָרוֹן צְרוֹד,
בְּרִכְיוֹ כּוֹשְׁלָות, רַאשְׂוֹ כּוֹשְׁפֶל וּמְבָטוֹ יְרוֹד,
אֲתִ מֵי הַסְּפָוְגָה - בַּת הַמִּן הַחֲרוֹנִית
שְׁפָכָה כַּטְהָה, אֲתִ אֲבִיה רְחַצָּה,
הַיְהוּדִים רַוְקְדִים בְּרַחֲבוֹת הַבִּירוֹה,
וּמְתוֹךְ הַחֲשָׁר רְוָאִים בָּכָר אָוֻרָה,
בְּסוֹף הַסִּיבוֹן, הַמִּן, הַאֲבָל וְחַפּוֹי הַרְאָשׁ
הַלְּךָ אֶל הַמְּוֹשֶׁתָּה עִם אַסְטָר וְאַחֲשְׁוֹרֹשׁ.'

לטורה הנער, לא שקו יהודים לקלוט הפתרון של מנהיגים הפטשו, nisi על הענין, שקרוא ומקציר אליהם: "ז'ודרים רחיקאים. אל תלות לשלוחה: nisi אסרו מושׁוֹ!"

האורה לא השתקעה לשני פנים: מאסרו היה מופשׁ - וככל-זאת סבר יהודים כי הפנים מוגדי אינם מזדק, מודיע לא לשכחו שיטות הפלגה, להה לחתורות באנפות? וככלל, לדעתם, לא זו בלבד שאפשר להשתקר בסעודה של אחשוריוש, אלא זו אףלו מושׁוֹ.

"קדאי לנו לחתורס מוסעודה של מלך מטאנות העולם" - שכנו כאשר תתקום לעתיד לבוא סעודה זו של הלוויין, נכל לראות את ההבדלים בין הסעודות. הרי שזו מזונה מושׁוֹ - קר סברו. ולא ענין, כי זה שיאכל ואכלות אסורתו אין זכה כל להשתתף בסעודה של הלוויין לעתיד לבוא: וכי שעדות להלינו אעיה גשמי מלך, אלא רוחנית!

הס גם הבהירנו ובקשנו לקבוץ פתרונות לבעיטה הכתירות: "נקח בצעצמו את המאלים והמלכים!" אקוור. אך לא היה בפרק כל פתרון, שהרי קשעודה של אחשוריוש ענינה שחתה הגושאן שלו עם ושתין, ואין ללקת להשתתף בטעותה של גוי, גם אם מבאים לשם מאלים מון הבית הקבר בחשב פאלו אוקלים יוכבti מיטיבו בנסוך לך, היה זה יומם ח'ח'א של הגויים. כי את הימים שטאליכים בו מלך הם עושים להנאה, ואין לא כלל עקס אפלו מנאך בשר.

עד שמי היהודים זואים לפתרונות, וחשובים כיצד ינזר ואפלו מזוהה להשתתף בסעודה, כאשר במקבל קורצים להם אורות הארכינו ולחדרה תמלוכית קוסקיתן כל-כך - האיש חילו של אחשוריוש וועלן את גלם, בכח - אל המשקה.

חרר הפלג הלאפורה צפחה להודים עם שלל טראות וריחות קסומיים. בתקלה הושיב אותם אחשוריוש בחצר, כאשר ולון טפריד בינו לבין הנה העדרת. אך עד קתרה התמלא הפקום בקהל העזום, היילן הוסט, וגמגגה עזקה עכשו לרשות הסעודים.

גם בפרק טרואה קיינה קומפה מרשעת של אחשוריוש... כי בבחלה, בשמי היהודים בחר בלבך, מותה היה להם לטלטל בפה. אך כאשר הסיט אחשוריוש את היילן, נעשה הפוקם כל גונה, ובזום שבת קץ לטלטלו היהודים באסותו!

היהודים הנקסומים לא שתו לב לזו. מותשים היה מותי יומם הקשיים. מטאבקי הפרגשה וקשי הקויום - ופתאות, עשר שקה, פי מה כקדים למלא כל הענן! אכן מאלים קשרים בלבד ולא הריגיש כלל שיש במעשיה זה אסור בלבו.

רוח קלילה נשבה "בחרר את ביהן הפלג". ריקם הנקבשים של האילנות ועצי הבקשיים מדי' גינויות האשכרים השו אוירה נעלימה בפרק הטעדים. בכוונה תחלה הוושיב אחשוריוש את היהודים ביחס גנט הבהירן, בין צורות קעיצים הבוכנים אלה באלה וкосבוכנים מועל פאחים, בין אילנות משר' שלחה, משגבים באגנים טובות וכורגוליות הנצעים בפרק לסגור. הסתובבו להם לדי היהודים בין העזים, ולא אכפת היה לו לאחשוריוש אם הם הוויסים את קאיינות הקופאים ומוקים להם. הוא לא חס על טמוון, שער שונפחים של שראל פרשת ותתקולקל, חיליה!

הסודרים נגעו בסעודה הזאת בפרקית וחשיים. ראו את קפי וההקר בעינים, את כל קוקב הפורחים, את הנה הקופארת; עיניוו נו הטעודה הדשנה וכן המאלים קעוצבים. הריחו ענשוו מלא ראותם מין הינהחות והנקסומים. רק האגנים לא נגענו; ונעים ערבים לאון קשו כאן ברם, לאחשוריוש קיינה בקר כעה: הוא דע את גל פחה של הגינה, שהרי עלם הגינה קרוב לשולם התשובה, ומתוך חשש שהגננים יעורו את לבם של היהודים ויקריעו להם על אשוני תורה - לא גננה התהונרת במשטה.

"וין פולטה רב ביזד הפלגר" - אחשוריוש השודל מאד שיאכל היהודים מוסעודה - אך התպצח פי כפה שיישטו מון הינו. בצלמים קפאים עשוויי ובקר הגש הינו. וכששים אורח לששות וונטור מעתין בוכס - מעד שפכו הקישרתם את העשרה, לכל חימץ הינו שבסוס, גנטוגו יון פרש. טעם ערב במקירח היה בינו - וכל זאת, כדי לפתות את ישראלי שיטחוא וישתו. אך קבר לא עלה בידו של אחשוריוש - ישראל לא שתו מין שאינו קשר! רק יון משליהם, חותם בתוך חותם - הקיכמו לשתות.

לעדי חכמי הנקנים והמלחכים שגדשו את הקיל הארכינו המפאה, ישב אחשוריוש על כסאו קדשו. ענד, עטי בבעדי של המכון הגדול, הקישרתם החורצני בין הסועדים ובין היחסים פאחים אל הארכון. "כל אודת - קלר" כמו רהפה הססנה בחלל וההורצה את הנקלים לשורת את הכל בפרקת פנים דפלצת. לא אלה אכן פצלו את פעולתם: הנקנים חישו כמו קוו משתתפים בטעזה קסום הליקום מעולם הדקון.

אחשוריוש היה הקאשו נקלם. הנה הגיע היחס המפיק, שבו יכולות מללא חפנסים אשר מופלכוות; באהה העט שבה הוא בטוח, ללא ספק, כי מלכטו נצחית, ואש לא יט אותה נקנו!

של שנים המהון אחשוריוש לצעה הוה, עד עתה צוין קחש לאשר הוהו החוזים בוכקים, כי אודם מבני היהודים יירש את מלכוות, והוא פחד מדין שמים. ידע שבסוף שבעים שנה יאל הקבר את היהודים מבעל - ונהה, עברו שבעים הימים ומיהודים עדין בידו, טרם נאלו נגראה - סבר אחשוריוש - התניאש מכם בורא...

איש לא צעד על הטנאה הגדולה שפעוצה בלבו של אחשוריוש כנגד האקה היהודית. גודלה היהת שנאה זו יוצר משבחותו של קון - אלא שהוא לא חפץ לגלות וברבים, שכן אין זו נאה לטלן לנאות שונאה לאקוות אהרות.

ברב אווה ורב הוציא אחשוריוש את כל המקודש כדי להתקפר בכם. היהודים, כי אונח חושט נקם עוד; שיבינו ויפתינו כי הוא הקיל המושל עליכם ויקשו לפניו בלבך... אבל טווח קירה היה לה, לילך טפש זה! קרי כתוב: "ביממה ההם שלחת הפלג אחשוריוש" - אודו היה זהה רוק פשחת, רוק "קאל". אונם הגיעו וינס של היהודים להאבל, אך הקעב היה מעד ישראל, טרומ חזו בתשובה! ברם, עדין לא היה קוקם ליאוש, כפי שסביר אחשוריוש הטעש.

סבה נספח לשלוחתו של אחשוריוש היהת: סבוף והזוב שכאוצרות בית-המקודש, שהחכיה סבא נבוכאנצער בגניות בעשת גודלות בעזקיה נמר פרת. פשבא אבוי של אחשוריוש - קריש - לבנות את בית המקודש, חפר בנהר פרת וקעא את האוצרות, ואחר-כך רוש אחשוריוש את האוצרות הללו ובקש להתקפר בלבו ליעי כל הועלם.

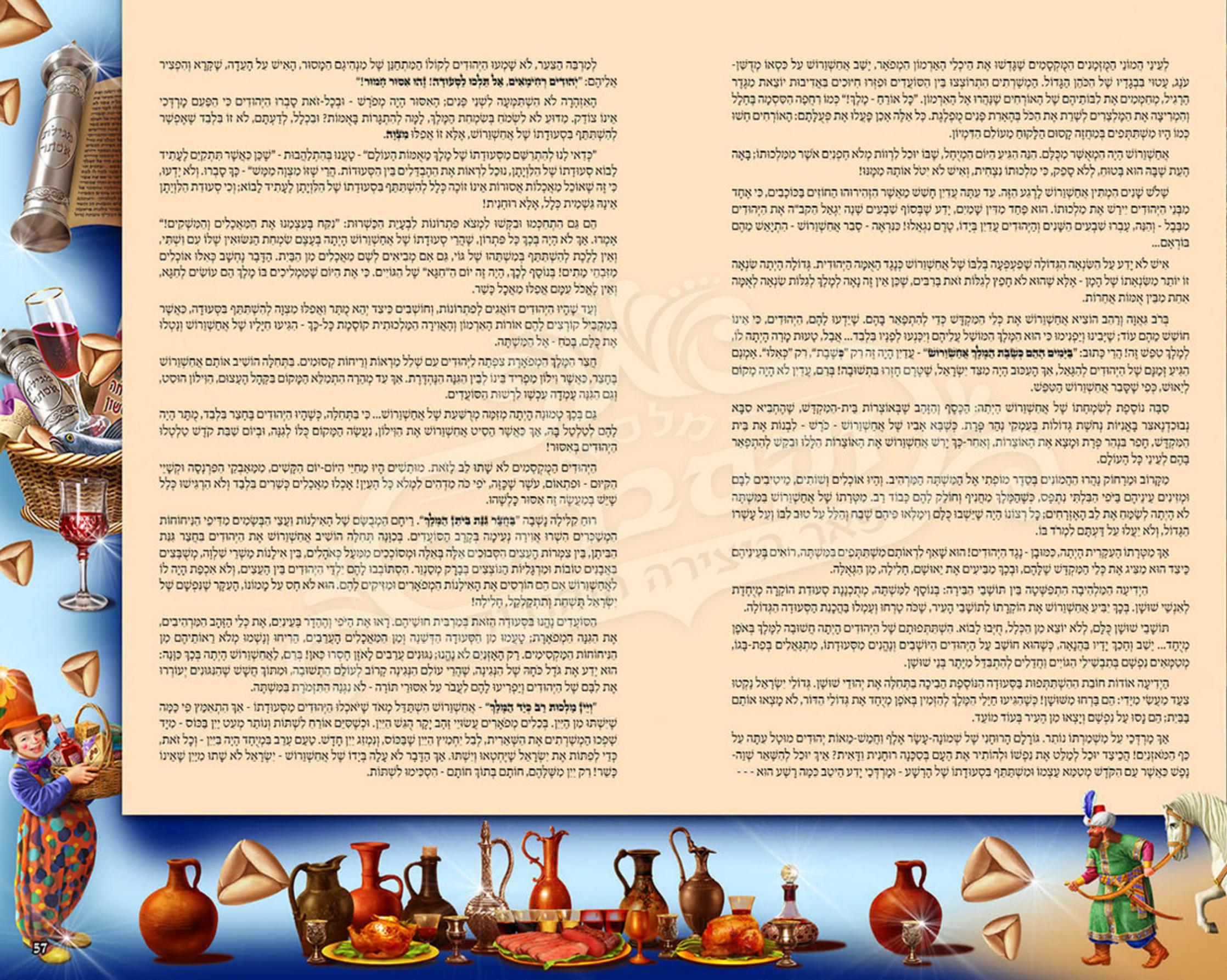
נאקורב ומירוח נבר הנקונים בסקר מופתי אל המושקה הקוריה. ומי אוקלים ושותים, מיטיכים לכם ומיעים עיניהם ביפוי הבלתי נמס, פשפלילו מטנף וחולק להם כבוד רב. מיטרתו של אחשוריוש במושקה לא קיתה לשופה את לב האורהים: כל רצונו היה שישבו כלם ויטלאו פירם שבה והלל על טוב למו וועל עשרו הגדול, ולא ישל על דעתם ליקוד...

אם מיטרתו עזקה רוחות הינה, כפונו - נג היהודים! הוא שאך לרואות מושתפים במשקה, רואים בעיניים כיצד הוא מציג את כל הקידוש שלקם, ובכך כוביים את יושם, חיליה, מן הנאהלה. הדרישה המלהיבת התפשטה בין תושבי היבירה: בונך רף למשקה, קוונקנת שודת הוקה כייחות לאנשי שונן. בוך ביע אחשוריוש את הוקרטו לחשבי העיר, שכה טrho ועקלן בקנתה הקסודה הגדולה.

תושבי שונן כלם, לאו יוניא מן הצלל, חיבו לבוא. השתחותם של היהודים קיינה חשובה לפולן באנו מיעיך... ישב וחכר די' בהנאה, קשחוא חושב על היהודים היושבים ונענים מושעודה, מותאלים בפת-גנו, מיטיכים נפשם בתבשיל הגויים וחוילים להתبدل מעיר בני שונן.

קדיצה אודות חוכת ה השתפות בסעודה התנקת היביה בתקלה את יוחוי שונן. גודול ישראל נקטם צעד מיעשי מיקי: הם ברחו מושעון ויצאו מן העיר בעוד מועד. בכיה: הם נסו אל נפשם ויצאו מן העיר בעוד מועד.

אך פרדי על מיטרתו נודה. גולדם קרוחני של שונן-עשר אלף ותנש-נאות יהודים מוטל עטה על-כף הלאונינים היכיז יכל למלא את נפשו ולחותיר את הים בסקנה וראיה? אך יכל להשלר שורה - גפס כאשר עס הקדש קטנא עצמו ומושתף בסעודה של קרשע - וורדי: דע היטיב כפה רשות הוא - -

ואת מולדתה
כי מרדכי צוה עליה
אשר לא תגיד: ~ וככל יום
יום מרדכי מתקלך לפני חצר בית
הנושים לדעת את שלום אסתר ומה
עשה בה: ~ ובזה גיע תר נערת ונערה
לבוא אל המלך אחשורוש מכאן כי
לה כהה הנושים שנים עשר חדש כי
בן ימולאו ימי מירוקהן ששה חדשים
בשמון המור וששה חדשים בבשמי
ובתרמורי הנושים: ~ ובזה הנערה באה
אל המלך את כל אשר תאפר יתנו לה
לבוא עמה מבית הנושים עד בית המלך:
- בערב היא באה ובבקר היא שבאה אל
בית הנושים שני אליד שעשנו סריס
המלך שמר דילושים לא טובא עוד
אל המלך כי אם חפש בה המלך נקראה
בשם: ~ ובזה גיע תר אסתר בת
אביחיל דיד מרדכי אשר
לקח לו לבת לבונה אל
המלך לא בקשה דבר
כי אם זאת אשר יאמר
הגי סריס ההמלך שבר

תפרקיה: ~ והנערה
אשר תיטב בעני המלך תמלך
תחת ושתה וייטב הדבר בעני המלך
ויעש כן: ס ~ איש יהודי היה בשושן
בירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמאי בן
קיש איש ימי: אשר הגלה מירושלים
עם הגלות אשר הגלות נובגדנער מלך בבל:
יהודה אשר הגלות נובגדנער מלך בבל:
ויהי אף את הדרשה היא אסתר בת
הדו כי אין לה אב ואם והנערה יפת
האר וטובה מראה ובמות אביה ואמה
לקחה מרדכי לו לבת: ~ ויהי בה שמע
דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות
אל שושן הבירה אל ייד האי ותלכה
אסתר אל בית המלך אל ייד האי
שמור הנושים: ~ ונתיבת הערת
בעני ותשא חסד לפניו ויבהל
את תמירוקה ואות מנותה
لتת לה ואות שבע הנערות
הרויות להנת לה מבית
המלך וישׁה ואות נערותיה
לטוב ביד הנושים: ~ לא
הגדה אסתר את עמה

המלך ביה הנשים